

# Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 333

Semte Session.

106te Møde.

Torsdagen den 9de Marts.

(Fortf.)

**Monrad:** Jeg for mit Vedkommende anseer nu Forespørgselen for at være endt. Det staar klart for mig, at, langt fra at bruge den givne Leilighed til aabent og ærligt at erklære, at Regeringen holder fast ved den under 13de Februar 1852 afgivne Erklæring, har Statsraadet paa en omgaaende Maade besvaret Spørgsmaalet, ladet det være en Uvisshed: hvorvidt de af Premierministeren udtalte, imod Erklæringen stridende, Uttringer skulle betragtes som et Udtryk af Statsraadets Mening eller ikke. Jeg maa saaledes ansee vor Stilling for at være bleven i høj Grad uklar, og mener, at der er kommet en Usikkerhed ind i den, som ikke er i Overensstemmelse med den i sin Tid af Statsraadet afgivne Erklæring. Jeg troer ikke, at man længere tør berolige sig med, at Premierministerens Udtalelser kun ere theoretiserende Udtalelser, der ikke have nogen praktisk Betydning. Jeg troer, at Rigsdagen maa have al Anledning til alvorligen at overveje, hvad der fra dens Side kan være at foretage under den nærværende Tingenes Tilstand. Jeg har anseet denne Sag for at være saa vigtig, at jeg strax tog mit Forbehold, dengang den ærede Premierminister først begyndte at rokke ved den af Statsraadet forhen afgivne Erklæring; men jeg ansaae det for rettest, at denne Sag særligt kom for. Den er vigtig nok, til ikke at komme ind som et Incidentspunct under en anden

vigtig Sags Behandling. Jeg har endvidere ønsket, at Sagen ikke strax kom for, efter at Forespørgselen var anmeldt; thi jeg ansaae det for rettest, at Forhandlingerne om Grundlovsagen gik deres Gang.

Efterat denne Forespørgsel til Statsraadet er endt, som den er, troer jeg: at vi ikke kunne Andet end tage den politiske Stilling, hvori vi ere blevene bragte ved den ærede Premierministers Udtalelse og ved Statsraadets omgaaende og undvigende Svar, under Overveelse.

**Lindberg:** Det har i høj Grad forundret mig, at, naar der var stillet en saadan Forespørgsel til Statsraadet, at da netop det Medlem af Statsraadet, til hvis Ord man maatte støtte sig, ikke er tilstede, og at vi heller ikke have modtaget nogen Underretning om, hvorledes det hænger sammen, at netop den Mand ikke er tilstede, som vi nærmest kunde ønske at afhandle denne Sag med. Men de korte Uttringer, vi have hørt af Statsraadets Medlemmer, som her ere tilstede, mene jeg ere tilstrækkelige, for at vi maae føle os overbeviste om, at det nu for Rigsdagen ikke er muligt at gaae nogen Veie, som stiger til en saadan Overenskomst, som vi hidtil have stræbt efter at naae med Ministeriet. Der er gjort fra Folkethingets Side alle mulige Tilbud; men de ere blevene forfaste af Regeringen. Efterat der fra Folkets Side gjennem dets Repræsentanter har været vilst en saadan Bestrævelse efter en Overenskomst med Regeringen, og vi fra Regeringens Organer ikke engang kunne faae et tydeligt og bestemt Svar paa et tydeligt og bestemt Spørgsmaal, saa troer jeg, det er paa Tiden, at vi udtale, hvad der allerede ligger i